21/08/2019

Ένα μήνυμα αισιοδοξίας από τον Αρχιεπ. Αλβανίας

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Αλβανίας

Σε μια εποχή, όπως η σημερινή, όπου η μελαγχολία και η σύγχυση για το νόημα της ζωής ταλαιπωρούν τους ανθρώπους, η εορτή της Κοιμήσεως της Παναγίας εκπέμπει ένα πολλαπλό μήνυμα ειρήνης και αισιοδοξίας, γράφει μεταξύ άλλων σε άρθρο του στην Real News ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ. Αναστάσεως.

Το άρθρο του Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας Αναστασίου

«Εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε»

Σε ατμόσφαιρα πασχαλινής γαλήνης εορτάζουμε τη Θεομητορική αυτή εορτή. Πολλοί την ονομάζουν Πάσχα του καλοκαιριού.

Αρθρο του Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας Αναστασίου
Σε μια εποχή, όπως η σημερινή, όπου η μελαγχολία και η σύγχυση για το νόημα της ζωής ταλαιπωρούν τους ανθρώπους, η εορτή της Κοιμήσεως της Παναγίας

εκπέμπει ένα πολλαπλό μήνυμα ειρήνης και αισιοδοξίας.

1. Μήνυμα ελπίδος και αισιοδοξίας για το ανθρώπινο γένος. Για το τι είναι ο άνθρωπος και πού μπορεί να φθάσει.

Με τη Μετάστασή της η Θεοτόκος εισέρχεται στη δόξα του Ουρανού. Ο υμνογράφος τονίζει: «Τη γαρ αθανάτω Κοιμήσει σου, * άπαντα τον κόσμον ηγίασας, * και προς υπερκόσμια μετέβης,* το κάλλος, κατανοείν του Παντοκράτορος». Η εορτή της Μεταστάσεώς της Παναγίας στον ουρανό ανοίγει τον ορίζοντά μας στα έσχατα, στο τέλος της ιστορίας. Προσδιορίζει το μεγαλείο του ανθρωπίνου προορισμού, το να γίνει κοινωνός Θείας φύσεως (Β’ Πετρ. 1:4).

Στον τελευταίο μήνα του εκκλησιαστικού έτους, τον Αύγουστο, δεσπόζουν δύο εορτές με έντονο εσχατολογικό χαρακτήρα: η Μεταμόρφωση του Σωτήρος και η Κοίμηση της Θεοτόκου. Μέσα στο φως του καλοκαιριού, ο πιστός νιώθει πιο έντονα το φως της μελλούσης «αποκαλυφθήναι δόξης» (Ρωμ. 8:18).

Στο πρόσωπο της Παναγίας πραγματοποιήθηκε η συνάντηση του Θεού με τον άνθρωπο και της ιστορίας του με την αιωνιότητα. Με την ολόψυχη αποδοχή του Θελήματος του Θεού, η Θεοτόκος Μαρία άνοιξε τον δρόμο στον κάθε πιστό για να ενωθεί με τον Θεό. Η Παναγία όχι απλώς τονίζει την ανθρώπινη δυνατότητα κοινωνίας με τον Θεό, αλλά και συντελεί στο να τη βιώσουμε προσωπικά. Γι’ αυτό την επικαλούμαστε συνεχώς, Μεσίτρια και Οδηγήτρια προς τον τελικό μας προορισμό.

2. Η Θεομητορική εορτή προσφέρει επίσης ένα μήνυμα αισιοδοξίας για τον καθένα μας. «Εν τη Γεννήσει την παρθενίαν εφύλαξας,* εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε...» (Απολυτίκιο εορτής) ψάλλουμε επανειλημμένως αυτές τις ημέρες.

Η Παναγία δεν λάμπει σαν μακρινό αστέρι στον ουρανό της ιστορίας. Είναι κοντά μας και παραμένει η Δέσποινα του κόσμου. Μπορούμε να απευθυνθούμε σ’ αυτήν με οικειότητα. Είναι η Μητέρα μας. Υψώνουμε παρακλητικά τα χέρια μας και εκείνη απλώνει τα δικά της, θωπεύει μυστικά την ψυχή μας. Γνωρίζει από προσωπική εμπειρία την αδικία και τον πόνο. Εζησε σκληρές δοκιμασίες: την ψυχρότητα και αδιαφορία των ομογενών της στη Βηθλεέμ, την προσφυγιά στην Αίγυπτο, τις δόλιες συκοφαντίες κατά του Υιού της, την ασύλληπτη οδύνη του Γολγοθά.

Αυτά που την ανύψωσαν στη μοναδική της θέση μέσα στην Εκκλησία και γενικά στην ιστορία της ανθρωπότητος δεν ήταν η ανθρώπινη σοφία, ο πλούτος, η καταγωγή, αλλά η ακλόνητη πίστη στον Θεό, η ολοπρόθυμη υπακοή και συμμετοχή της στην εκπλήρωση του Θείου Θελήματος. Η «μυστική διαθήκη», την οποία μας

άφησε κατά την Κοίμησή της συμπυκνώνεται στον νεανικό της ύμνο και γενικότερα το παράδειγμά της: «Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω σωτήρι μου» (Λουκ. 1:46). Βαθιά εσωτερική χαρά και αγαλλίαση πλημμυρίζουν την ψυχή της, τη στηριγμένη στον Θεό τον Σωτήρα της. «Οτι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού». Η αγνότητα και η ταπεινοφροσύνη της υπήρξαν οι ρίζες της δικής της αγαλλιάσεως. Και παραμένουν η πηγή ειρήνης και χαράς για τα δικά της παιδιά. Για τον καθένα μας η Παναγία είναι λιμάνι και προστασία, στήριγμα και παρηγοριά.

3. Η ευλάβειά μας στην Παναγία εκφράζεται όταν κι εμείς γινόμαστε παράγοντες αισιοδοξίας και ελπίδος στο περιβάλλον μας, στον τόπο μας. Για να το πετύχουμε αυτό, ας κοιτάζουμε πιο επίμονα την εικόνα της και πιο συχνά ας επικαλούμεθα τις πρεσβείες της. Ζούμε σε μια εποχή που τη φαντασία μας κατακλύζουν αναρίθμητες εικόνες και νοσηρά είδωλα. Είναι ανάγκη να αναστηλώνεται, στη σκέψη, στη συνείδηση και στο υποσυνείδητό μας, η εικόνα της Παναγίας μας. Να δεσπόζει στην ύπαρξή μας.

Ακόμη, για να αξιωνόμαστε να γινόμαστε αγωγός της ενεργείας του Θεού στον κόσμο, ας προσπαθούμε να ακτινοβολούμε κάτι από την εμπιστοσύνη της στον Θεό, την αγνότητα, την ταπείνωση, την υπομονή, την ήρεμη αγαλλίασή της. Ετσι θα είμαστε ζωντανά κύτταρα της Εκκλησίας του Χριστού, του μυστικού Σώματός Του. Και θα βαδίζουμε ειρηνικά στη ζωή μας, κάτω από τη συνεχή προστασία της Παναχράντου Θεομήτορος.

* *

Ο Υμνωδός του Παρακλητικού Κανόνος στην Υπεραγία Θεοτόκο, που ψάλλαμε καθημερινά τις δύο τελευταίες εβδομάδες, ικετεύει θερμά:

«Εμπλησον, Αγνή, ευφροσύνης την καρδίαν μου, την σην ακήρατον διδούσα χαράν, της ευφροσύνης, η γεννήσασα τον αίτιον».

Και ασφαλώς, η Παναγία Μητέρα μας θα γεμίζει με αισιοδοξία και χαρά τη ζωή μας, όταν ακολουθούμε τα δικά της βήματα, εμπνεόμενοι από τη δική της πίστη, τη δική της αγάπη, από τη δική της τόλμη στην αποδοχή του Θελήματος του Θεού.

Δείτε το σχετικό δημοσίευμα ΕΔΩ